

Περιμένοντας τους Βαρβάρους

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τετάρτη, 28 Απρίλιος 2010 07:52

Κι α σου μιλώ με παραμύθια και παραβολές, είναι γιατί τ' ακούς γλυκότερα, κι η φρίκη δεν κουβεντιάζεται γιατί είναι ζωντανή, γιατί είναι αμίλητη και προχωράει στάζει τη μέρα, στάζει στον ύπνο μνησιπήμων πόνος.

Γ.Σεφέρης

Οι μέρες που πέρασαν έκρυβαν(;) δυσάρεστες εκπλήξεις για τους έλληνες πολίτες. Η δήλωση του πρωθυπουργού ότι βρισκόμαστε "υπό κηδεμονία", που χωρίς ευφημισμούς σημαίνει ότι απωλέσαμε την όποια μέχρι σήμερα εθνική ανεξαρτησία μας, είναι βέβαια μια χωρίς αμφισβήτηση πραγματικότητα, προκαλεί ωστόσο το εύλογο ερώτημα γιατί έγινε σε μια τόσο δύσκολη για την κυβέρνηση συγκυρία. Αυτά ως σήμερα είχαμε συνηθίσει να τα ακούμε στον καταγγελτικό και κάποτε υπερβολικό λόγο της αντιπολίτευσης. Το ειδικό βάρος της ομολογίας αυτής, που σε άλλους καιρούς θα ήταν ικανή να προκαλέσει πολιτικό σεισμό και να επιφέρει ραγδαίες πολιτικές εξελίξεις, γίνεται αντιληπτό μόνο αν δεχτούμε ότι θα αποτελέσει το άλλοθι μιας πιο επώδυνης οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής. Το παράδοξο βέβαια στην εν λόγω περίπτωση είναι η αδράνεια και παθητικότητα με την οποία η ελληνική κοινωνία παρακολουθεί τις εξελίξεις αυτές. Σαν να συμβαίνουν κάπου αλλού, σαν να αφορούν τις ζωές των άλλων κι όχι των ίδιων και των παιδιών μας. Μια καθολική παραιτηση σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα που αδυνατώ να εξηγήσω. Μια στάση που μου φέρνει στο νου το διαχρονικό ποίημα της παρακμής του Κων/νου Καβάφη. Το παραθέτω.

Περιμένοντας τους βαρβάρους

-Τι περιμένουμε στην αγορά συναθροισμένοι;
Είναι οι βάρβαροι να φθάσουν σήμερα.

-Γιατί μέσα στην Σύγκλητο μιά τέτοια απραξία;
Τι κάθοντ' οι Συγκλητικοί και δεν νομοθετούνε;

-Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα.
Τι νόμους πια θα κάμουν οι Συγκλητικοί;
Οι βάρβαροι σαν έλθουν θα νομοθετήσουν.

-Γιατί ο αυτοκράτωρ μας τόσο πρωί σηκώθη,
και κάθεται στις πόλεως την πιο μεγάλη πύλη
στον θρόνο επάνω, επίσημος, φορώντας την κορώνα;

Περιμένοντας τους Βαρβάρους

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τετάρτη, 28 Απρίλιος 2010 07:52

-Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα.
Κι ο αυτοκράτωρ περιμένει να δεχθεί
τον αρχηγό τους. Μάλιστα ετοίμασε
για να τον δώσει μια περγαμνή. Εκεί
τον έγραψε τίτλους πολλούς κι ονόματα.

-Γιατί οι δυό μας ύπατοι κ' οι πραιτορες εβγήκαν
σήμερα με τες κόκκινες, τες κεντημένες τόγες·
γιατί βραχιόλια φόρεσαν με τόσους αμεθύστους,
και δαχτυλίδια με λαμπρά γυαλιστερά σμαράγδια·
γιατί να πιάσουν σήμερα πολύτιμα μπαστούνια
μ' ασήμια και μαλάματα έκτακτα σκαλισμένα;

Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα·
και τέτοια πράγματα θαμπώνουν τους βαρβάρους.

-Γιατί κ' οι άξιοι ρήτορες δεν έρχονται σαν πάντα
να βγάλουνε τους λόγους τους, να πούνε τα δικά τους;

Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα·
κι αυτοί βαριούντ' ευφράδειες και δημηγορίες.

-Γιατί ν' αρχίσει μονομιάς αυτή η ανησυχία
κ' η σύγχυσις. (Τα πρόσωπα τι σοβαρά που έγιναν).
Γιατί αδειάζουν γρήγορα οι δρόμοι κ' οι πλατέες,
κι όλοι γυρνούν στα σπίτια τους πολύ συλλογισμένοι;

Γιατί ενύχτωσε κ' οι βάρβαροι δεν ήλθαν.
Και μερικοί έφθασαν απ' τα σύνορα,
και είπανε πως βάρβαροι πια δεν υπάρχουν.

Και τώρα τι θα γένουμε χωρίς βαρβάρους.

Οι άνθρωποι αυτοί ήσαν μιά κάποια λύσις.

Ασφαλώς τα όσα περιγράφονται στο πρώτο μέρος του ποιήματος περιγράφουν φωτογραφικά σχεδόν την αντίδραση τόσο της κοινωνίας όσο και των πολιτικών ταγών της. Αν τώρα θα αναφωνήσουμε όλοι μαζί την επιλογική ρήση του ποιήματος αυτό μέλει να αποδειχθεί από τις κατοπινές εξελίξεις. Πάντως οφείλω να ομολογήσω ότι αυτή η παθητικότητα με τρομάζει περισσότερο κι από τα εφιαλτικά απότοκα της οικονομικής κρίσης. Γιατί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, αργά(το πιθανότερο) ή γρήγορα αυτή θα παρέλθει. Με όποιο κόστος. Σίγουρα μεγάλο. Η στάση και η συμπεριφορά μας όμως συνολικά απέναντι στο πρόβλημα παγιώνει συμπεριφορές και καλλιεργεί συνήθειες που ως τώρα ήταν τελείως ξένες με το σώμα της ελληνικής κοινωνίας και τα οξυμένα κοινωνικά και πολιτικά αντανάκλαστικά της. Θα κλείσω το κείμενο μου με την παράθεση ενός ακόμη ποιήματος γραμμένου το 1936, που δυστυχώς όμως παραμένει τραγικά επίκαιρο. Ανήκει στο Γιώργο Σεφέρη που κλείνει στην ποίηση και την ψυχή του την Ελλάδα:

Με τον τρόπο του Γ.Σ.

Όπου και να ταξιδέψω η Ελλάδα με πληγώνει.

Στο Πήλιο μέσα στις καστανιές το πουκάμισο του Κενταύρου
γλιστρούσε μέσα στα φύλλα για να τυλιχτεί στο κορμί μου
καθώς ανέβαινα την ανηφόρα κι η θάλασσα μ' ακολουθούσε
ανεβαίνοντας κι αυτή σαν τον υδράργυρο θερμομέτρου
ώσπου να βρούμε τα νερά του βουνού.

Στη Σαντορίνη αγγίζοντας νησιά που βουλιάζαν
ακούγοντας να παίζει ένα σουραύλι κάπου στις αλαφρόπετρες
μου κάρφωσε το χέρι στην κουπαστή
μια σαΐτα τιναγμένη ξαφνικά
από τα πέρατα μιας νιότης βασιλεμένης.

Στις Μυκήνες σήκωσα τις μεγάλες πέτρες και τους θησαυρούς των Ατρείδων
και πλάγιασα μαζί τους στο ξενοδοχείο της "Ωραίας Ελένης του Μενελάου".
χάθηκαν μόνο την αυγή που λάλησε η Κασσάντρα
μ' έναν κόκορα κρεμασμένο στο μαύρο λαιμό της.

Στις Σπέτσες στον Πόρο και στη Μύκονο
με χτίκιασαν οι βαρκαρόλες.

Τι θέλουν όλοι αυτοί που λένε
πως βρίσκονται στην Αθήνα ή στον Πειραιά;
Ο ένας έρχεται από τη Σαλαμίνα και ρωτάει τον άλλο μήπως "έρχεται εξ Ομονομίας"
"Όχι έρχομαι εκ Συντάγματος" απαντά κι είν' ευχαριστημένος
"βρήκα το Γιάννη και με κέρασε ένα παγωτό".
Στο μεταξύ η Ελλάδα ταξιθεύει
δεν ξέρουμε τίποτε δεν ξέρουμε πως είμαστε ξέμπαρκοι όλοι εμείς

Περιμένοντας τους Βαρβάρους

Συντάχθηκε απο τον/την Μάνος Στεφανάκης
Τετάρτη, 28 Απρίλιος 2010 07:52

δεν ξέρουμε την πίκρα του λιμανιού σαν ταξιδεύουν όλα τα καράβια·
περιγελάμε εκείνους που τη νιώθουν.

Παράξενος κόσμος που λέει πως βρίσκεται στην Αττική και δε βρίσκεται πουθενά·
αγοράζουν κουφέτα για να παντρευτούνε
κρατούν "σωσίτριχα" φωτογραφίζονται
ο άνθρωπος πού ειδα σήμερα καθισμένος σ' ένα φόντο με πιτσούνια και με λουλούδια
δέχονται το χέρι του γερο-φωτογράφου να του στρώνει τις ρυτίδες
που είχαν αφήσει στο πρόσωπό του
όλα τα πετεινά τ' ουρανού.

Στο μεταξύ η Ελλάδα ταξιδεύει ολοένα ταξιδεύει
κι αν "ορώμεν ανθούν πέλαγος Αιγαίον νεκρούς"
είναι εκείνοι που θέλησαν να πιάσουν το μεγάλο καράβι με το κολύμπι
εκείνοι που βαρέθηκαν να περιμένουν τα καράβια που δεν μπορούν να κινήσουν
την ΕΛΣΗ τη ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ τον ΑΜΒΡΑΚΙΚΟ.
Σφυρίζουν τα καράβια τώρα που βραδιάζει στον Πειραιά
σφυρίζουν ολοένα σφυρίζουν μα δεν κουνιέται κανένας αργάτης
καμιά αλυσίδα δεν έλαμψε βρεμένη στο στερνό φως που βασιλεύει
ο καπετάνιος μένει μαρμαρωμένος μες στ' άσπρα και στα χρυσά.

Όπου και να ταξιδέψω η Ελλάδα με πληγώνει·
παραπετάσματα βουνών αρχιπέλαγα γυμνοί γρανίτες ...
Το καράβι που ταξιδεύει το λένε ΑΓ ΩΝΙΑ 937.

Α/π Αυλίζ, περιμένοντας να ξεκινήσει.

Καλοκαίρι 1936